

Csórónak lenni Dubajban

Az arab Las Vegasként is emlegetett Dubajról elsőre – a nevéből képzett ígén kívül – az örült építkezések és a méregdrága luxushotelek ugranak be, pedig el lehet lenni kevés pénzből is. Csak az a kérdés, érdemes-e? Kipróbáltuk.

Madab vadiúj taxit kapott a taxi társaságtól. Láthatóan nagy profizmussal tekergette a piros tetejű sárga Toyota volánját a város felé vezető kétszer három-, majd négy-, sőt egy szakaszon hétsávosra bővülő széles aszfaltcsíkon. Nem úgy tűnt, hogy nagyon elégedetlen volna a sorsával, pedig nincs könnyű dolga. Muszáj hoznia a számokat, különben repül az állásából. Ráadásul nem is kap hivatalos fizetést, csupán százalékot a fuvarok után.

Madab Nepálban született, de Dubajban taxizik akár napi 12-14 órát, hogy meglegyen a legalább 450 dirhemes (25 ezer forintos) napi bevétele. Ez nem is tűnik soknak, bár itt csupán 100 forint a kilométerenkénti tarifa, és sok a taxi (igaz, utas is akad bőven). Ha megvan a bevétel, akkor annak 35 százaléka az övé, ha nincs, akkor kevesebbet kap, és ha egymás után többször sem teljesíti az előírást, búcsút mondhat a kemény, de a nepáli viszonyokat tekintve nagyon is jövedelmező munkának.

Mindenkit a pénz vonz Dubajba

Madab azon sokmillió külföldi munkavállaló egyike, akit az Öböl-menti emírség pezsgő gazdasága és a jó kereseti lehetőség vonzott ide, hogy ezzel is segíthesse otthon maradt családját, és pár éves munkával egzisztenciát teremthessen hazájában. Itt letelepedni aligha fog, örül, ha a munkáltatója – a megfelelő borsos összegért cserébe – évről évre megújítja a munkavállalói engedélyét.

Keresni vagy költeni

Alapvetően kétféle ember igyekszik Dubajba, de közös bennük, hogy a pénz vonzza ide őket: egyik fajtájuk keresni, a másik költeni akarja.

A Madabhoz hasonló nepáli taxisokat, a bangladesi építőmunkásokat, a Fülöp-szigeteki bejárónókat, vagy éppen a magasan kvalifikált európai pénzügyi, jogi, számítástechnikai (stb.) szakembereket az otthoni lehetőségeikhez mérten kiemelkedő bér kecsegteti, a jómódú turistákat pedig a pénzköltési lehetőségek szinte végtelen tárháza várja. Mert pénzt szórni aztán lehet: válogatni a sok száz luxusszálloda között, bevásárolni a minden földi jóval teletömött óriás bevásárlóközpontokban, lóversenyeken fogadni, befizetni egy sivatagi szafarira, delfinekkal úszni, vagy éppen örült drágán házat venni valamelyik mesterséges szigeten.

Dubaj, a legek városa

A turistákat különféle legekkel igyekeznek elkápráztatni. Itt az országimáznak nemcsak szerves része a grandiózus építkezés, hanem ez maga az országimázs. Ha valaki csak rövid időre jön, és a dubaji turisztikai hivatal valamelyik képviselőjét hallja, óhatatlanul egy békebeli vurstli kikiáltója jut eszébe, aki szakállas nővel és a világ legerősebb erőművészeivel csábítja be a vendégeket a sátorba: itt látható a világ legmagasabb épülete (a Burdzs Kalifa), a világ legdrágább hotelszobája (a Híd-lakosztály, az Atlantisz-hotelben), a világ egyetlen hétszillagos szállodája (a Burdzs al-Arab), a sípálya a sivatagban (az Emirate bevásárlóközpontban). „Tessék, csak tessék, folyton folyvást!”

Spúr

Furcsa is, hogy miért indít ide járatot egy fapados légitársaság, ráadásul heti négyszer Kijevből és Budapestről, illetve heti háromszor Szófiából és Bukarestből. A Wizz Air első gépe október 27-én délelőtt szállt le az utasforgalom előtt hivatalosan aznap megnyitott új Dubai World Central - Al Maktoum International repülőtéren (ami természetesen a világ legnagyobb reptere lesz, ha teljesen elkészül). A gép előtt egy kis kitérőt is tett a sivatagból kinőtt felhőkarcolók felé, de nem elsősorban az utasok kedvéért, hanem mert állítólag egy kicsi késett a reptér megnyitójára hivatalos sejk.

A társaság azonban tudhat valamit, már az első járaton is 120-an utaztak, turisták, vagy itt dolgozó ismerőshöz igyekvő barátok, rokonok. A légitársaság szóvivője az Origónak azt mondta, arra számítanak, hogy heteken belül tele gépekkel járnak majd.

Kilátás a világ legmagasabb épületéből

De ha már fapadossal érkezünk, mint a pénzt okosan költő, takarékoskodó turista, akkor ne álljunk meg félúton, hagyjuk a drága látványosságokat, nézzük meg, mit kínál Dubaj annak, aki a lehető legolcsóbban szeretne kijönni.

Először is a közlekedés. A taxi jóval olcsóbb, mint Pesten. A körülbelül 100 forintos kilométerenkénti díjjal a belvárostól 60 kilométerre fekvő új reptér – ahol a Wizz Air gépei landolnak – sem tűnik olyan messzinek, de minek taxizni, ha úgylis jár busz az első metrómegállóig, és buszra is, metróra is lehet 24 óráig érvényes napijegyet venni, kevesebb mint három pesti buszjegy áráért. Ezért légkondicionált buszokon utazhatunk, sőt a buszmegállók nagy részében légkondicionált a váró is (ami akkor is jól jön, ha buszra épp nem várunk, de kicsit lehűtenénk magunkat, miközben gyalog várost nézünk a tikkasztó hőségben).

Golden class

Nagy mutatvány a vezető nélküli metró, amely a szűkebb belvárost kivéve – ahol a felszín alá bukik – magasvasútként közlekedik, festői látványt biztosítva a csokrokban álló felhőkarcolókra. Ráadásul mivel nincs vezetője, legfeljebb utastársaink akadályoznak meg abban, hogy a szélvédőn át bámuljuk a síneket és a futurisztikus – kissé a Duna-parti Bálnára (ex CET), vagy még inkább David Lynch-féle Dűne film fűszerkitermelő gyáraitra emlékeztető – megállókat. Ezt az értékeli különösen, aki kölyökkorában sokat kukucskált a régi pesti metrók zöldre mázolt sofőrajtóinak lepattogzott üvegén át az alagutat lesve.

Csak a csúcsforgalommal vigyázzunk, munkaidő végeztével megtelnek a szerelvények, de persze nem a hófehér kandurába (nem burnuszba!) öltözött helyi férfiak, vagy a fekete abaját (nem burkát!) hordó nők tülekednek a zárt és légkondicionált peronokon, hanem a világ minden tájáról érkezett turisták, és főleg a vendégmunkások. De erre is van megoldás, dupla jegyáron a szerelvények jóval szellősebb Golden class (kb. első osztály) részébe is beléphetünk. Csak a

nőknek és gyerekeknek fenntartott szakaszokat kerüljük el, bár nem tűnt úgy, hogy túl szigorúan lépnének fel az ide áttévedő férfiakkal szemben.

Datolya árus

A két – piros és zöld jelzésű – metróvonallal a város minden fontosabb részébe eljuthatunk, és kis gyaloglással kiegészítve megközelíthetjük fapados túránk állomásait is. Például a Deira halpiacot. Amely még úgy is hangulatos, hogy lemaradtunk a reggeli/esti pezsgésről (szombattól csütörtökig hajnalban és este van nyitva), és már csak szárított halakkal, illetve egy tarisznyarákot tálcán kínáló árussal futottunk össze. A mellé épült hagyományos piacon 300 forintnak megfelelő összegért skalpolnak meg az idevetődő számára egy zöld kókuszot, hogy aztán szívószállal szippanthassa ki frissítő levét. A halpiacot hamarosan átépítik, igyekezzen, aki szeretne megmártózni a tengeri illatokban a patinás csempepultok között.

Rolex, persze

Innen egy köpésre vannak a hagyományos régi szukok (bazárok), ahol elvileg aranyat és fűszert kínálnak. A boltok egy része zárva volt, talán a rossz időzítés miatt – hétfő délután jártunk ott a legnagyobb melegben. A faragott fa árkádok alatt azért hozták a bazári hangulatot azok a fiatalok, akik csuklójukat orrunk előtt lóbálva biztattak arra, hogy vegyünk tőlük órát (Rolexet, persze), napszemüveget, vagy legalább valamilyen pólót, amíg araszoltunk a Dubaj-öböl felé.

Ha már víz, akkor ki ne hagyjuk a hajózást. Erre a legolcsóbb megoldás, ha felülünk egy abrára, amelyek a Dubaj régi részét kettéválasztó öböl partjai között járnak. A csühögő dízelekkel hajtott, kormánylapátra hurkolt kötelekkel irányított fahajócskák fejenként egy dirhemért (60 forint) viszik a túlpartra kéttucatnyi utasukat. Akkor indulnak, ha megtelnek, korlát nincs, az emberek a fedélzet középső, megemelt részét borító linóleumon ülnek egymásnak háttal, és nézik a lábuk előtt centiméterekre elsuhanó hullámokat, vagy az itt meglehetősen eklektikus arcát – néhány toronyház, jellegtelen irodaépület, egy két régebbi torony – mutató várost.

A strandolást is meg lehet úszni ingyen, több szabad strand is van a városban. Aki kedveli a látványosságot, az a Sunset Beach-t keresse fel, és a lemenő nappal szemben ellenfényben gyönyörködhet a vitorlát mintázó Burdzs al-Arab hotelben, miközben a kimondottan meleg sós habokban áztatja a lábát. Azért készüljünk fel, a metrótól érdekesebb buszra (vagy taxiba) szállni, mert a piros vonal itt bő 3 kilométerre van a parttól.

Dervis ledekkel

A sivatagi élmény sem marad ki, és nem is kell befizetni valami szafarira. Elég csak kimetrózni egy külvárosba, itt könnyedén találunk nagy, üres telkeket, ahol bokáig süppedhetünk a kagylóhéjakból őrlődött, finom, fehéres-rózsaszínes homokba. Bónusz, de némileg szürreális élményt jelentenek a házak között szaladgáló gyöngytyúk és az udvarokban itt-ott kukorékoló kakasok.

Esti kikapcsolódásra kitűnő helyszínek a városi parkok. A pálma- és eukaliptuszfák árnyékában pazarul karbantartott pázsit várja a megpihenni vágyókat. Akinek pedig sportolni, például futni támadna kedve, az se csüggedjen. Több parkban is van a margitszigetnél öt-hatszor szélesebb rekortán (rugalmas anyagú futópálya), hajrá. És akkor még nem is beszéltünk a Dubaj-öböl végében fekvő daruépítő dokkokról és a madárrezervátumról, ahol távcsöveken keresztül lehet flamingókat kukkolni, vagy a jelenlegi sejk nagyapjának ingyenesen látogatható műemlék házáról. Sajnos ezek meglátogatására már nem volt elég az a szűk fél nap, ami az olcsó programokra jutott.

De talán nem is baj. Dubaj igazából azoknak való, akik a Balatonnál Siófokot keresik, és Budapesten is inkább valamelyik plázában érzik jól magukat. Akik hajlandók befizetni egy 200 dirhemes (akciósan 89-ért is van) hajón elköltött vacsorára, aminek csúcspontja egy arab popzenére színes ledekkel felturbózott köpönyegét pörgető, kerengő műdervis. Akiket nem zavar a sivatag szélére épített, áramzabáló légkondicionálók hadával hűvösen tartott high-tech beton-üvegpalaták hiábavalósága, és a mindenkit mindenáron elképesztetni vágyás fűtötte rekordhajhászás. Az alig 150 éve alapított, de amúgy is az utóbbi 20-30 évben gyökeresen átépített városból hiányzik az ódon atmoszféra, a hivalkodó üvegpalatákat csodálni lehet, de szeretni nehéz. Bár a csokrokban álló magas házak látványa távolról – de főleg a sci-fi metró – azért üt.

Néhány költség a miheztartás (és az összehasonlítás) végett:

Fapados repülőjegy (csak oda út): 25 990 forinttól

Turistavízum: 36 000 forint

Napijegy a metró: 930 forint

Egy félliteres kóla a bevásárlóközpontban: 115 forint

Kisbevásárlás két személynek ebédre az indiai közértben (indiai töltött tészták, alkoholmentes ropogtatnivalók, meglepetés csemegék az otthoniaknak): kb. 1800 forint

Vacsora étteremhajón, kerengő áldervissel: 12 000 forint

Belépő a világ legmagasabb épületének kilátószintjére - elővételen fix időpontra:

7300 forint- helyszínen: 23 500 forint